

Sjećanje na Vukovar

Živim u maloj zemlji, ali u zemlji s puno velikih heroja. Nisu oni profesionalni vojnici, neki čak nisu bili punoljetni, ali ipak su krenuli u borbu za svoju domovinu. Za zemlju u kojoj su se rodili, za zemlju u kojoj žive, za zemlju koju vole.

Nisam rođena kada se sve to dogodilo, nisam proživjela sve te patnje koje su oni proživljavali, ali i da hoću, ne mogu zamisliti kako je to bilo. Kroz priče moga djeda, shvatila sam da je taj grad poseban. Vukovar! Ponekad se pitam je li moralo biti tako. Je li moralo zavladatai zlo, pohlepa? Imaju li ti ljudi savjesti? U malo vremena poginulo je toliko nevinih ljudi, toliko mladih života koji su bili puni nade, nade za boljim životom. Najviše mi je žao djece koja su toga dana postala siročad. Toj djeci ukinuto je pravo djetinjstvo koje svako dijete zaslužuje. Oni neće moći bezbrižno koračati ulicama Vukovara jer će ih to podsjećati na veliku bol, na bol koju je nemoguće izliječiti. U Vukovaru su se dogodili razni zločini, razna mučenja. Ne, nisu ih počinili ljudi, počinila su ih čudovišta. Za mene osoba koja bez razmišljanja ugasi nevin život nije čovjek, već životinja. Sigurno nema osjećaja kada može ubiti malo dijete koje je tek ugledalo svijet.

Vukovara ću se uvijek sjećati jer to je ponos moje domovine Hrvatske. Svojoj djeci pričat ću o Vukovaru jer taj grad nije zaslužio da ga se zaboravi. Ti heroji moraju ostati zapamćeni.

Paola Erak, VII.d